

MOTÝL

AKADÉMIA

VEĽKÝ FUTBALOVÝ SEN

T. Z. LAYTON

AKADÉMIA

AKADÉMIA

VEĽKÝ FUTBALOVÝ SEN

T. Z. LAYTON

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

NTHE ACADEMY

Copyright © 2022, T. Z. Layton

Published by special arrangement with GryphonWorks LLC. in conjunction
with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia
Literary Agency.

All rights reserved.

Cover design by Sourcebooks

Cover art by Robert Ball

Translation © Petronela Pavlíková, 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150679/01

ISBN: 978-80-8164-452-8

TRÉNEROVI JOCKOVI

TÍMY FC DRACI

LEGUÁNI

Leo – útočník – Spojené štáty
Robbie – stredopoliar – Spojené štáty
Alejandro – obranca – Kostarika
Dayo – útočník – Nigéria
Kaito – útočník – Japonsko
Garika – obranca – Zimbabwe
Oliver – krídelník – Anglicko
Javier – krídelník – Francúzsko
Sven – krídelník – Dánsko
José – stredopoliar – Brazília
Brock – obranca – Anglicko
Julian – stredopoliar – Anglicko

GILA JAŠTERI

Miguel – útočník – Nikaragua
Sebastian – krídelník – Poľsko
Conor – obranca – Írsko
Sergi – stredopoliar – Španielsko

VARANI

Mateo – obranca – Argentína
Hans – obranca – Nemecko
Mahmoud – útočník – Egypt

KOMODSKÍ JAŠTERI

Diego – útočník – Mexiko
Fabio – stredopoliar – Taliansko
Simon – obranca – Kanada

DRAVÍ KAJMANI

Charlie – brankár – Austrália
Koffi – brankár – Pobrežie Slonoviny

Z denníka Lea K. Doylea

Odkaz pre čitateľov

Nikdy som si nepísal denník. Vlastne som takmer o ničom nikdy nepísal, keď si odmyslím nudné témy v škole, kde nás zvyčajne nútili písať o rodinnej dovolenke alebo nejakej prechádzke v lese s rodičmi. Tentoraz však ide o niečo iné. Chcem ti porozprávať príbeh, ktorý vo mne ticho vríe, akoby hľadal cestu von. A moji kamaráti sú tisíce kilometrov ďaleko, v inej krajine. Chcem si zapísať všetko, čo zažijem, aby som na nič nezabudol.

Ak si sa náhodou dostal k tomuto denníku, ktorý plánujem jedného dňa sfilmovať, asi by som sa mal najskôr predstaviť. Volám sa Leo K. Doyle, mám dvanásť rokov a práve som dokončil šiestu triedu. Zbožňujem futbal a videohry, som trocha lenivý a mám domáceho jaštera Messiho, s ktorým sa niekedy rozprávam, akoby bol človek. Hm, ešte milujem komiksy, banánové palacinky a všetky druhy plazov, obzvlášť tie

nebezpečné. Škola je úplne nanič, moja sestra pochádza asi z inej planéty a pred dvoma rokmi nám zomrela mama.

Keďže som na obálku nakreslil obrovskú loptu, je mi jasné, že žerieš futbal rovnako ako ja, a stavím sa, že ktokoľvek si, bez ohľadu na to, ako vyzeráš alebo do akej školy chodíš a odkiaľ si, či bývaš v meste, na dedine alebo pokojne aj v stodole, dáš mi za pravdu, že tento príbeh je ten najsuprovejší futbalový príbeh, aký si kedy čítal.

Teraz však nemám na mysli hocijaký futbal, ale ten najlepší na svete. Anglickú Premier League, Arsenal, Chelsea, Man City... určite si už o nich počul, však? Vieš aj to, že všetky tieto kluby majú vlastné akadémie, kde trénujú a vychovávajú tie najväčšie talenty, aké sa im podarí objaviť, aby sa z nich raz stali skutoční profesionáli?

Tak čo, neznie to ako splnený sen?

Som úplne obyčajné decko ako ty, z obyčajného amerického mesta, no napriek tomu ma *pozvali* do jednej z takýchto akadémii. Cestoval som až do Londýna v Anglicku, aby som trénoval s inými deckami z celého sveta. Ak so mnou vydržíš aj na ďalších stránkach, všetko ti porozprávam. Celý zákulisný príbeh. A hej, stretol som aj pár slávnych ľudí.

Stavím sa, že sa už nevieš dočkať. Lenže každý príbeh musí mať svoj začiatok, tak to skrátka chodí. Neboj sa, nezačnem úplne od samého začiatku, teda od toho,

kedy som sa narodil alebo kam chodím do školy. Koho by to bavilo? Sľubujem, že začnem hneď tým, ako sa to celé rozbehlo.

A ešte niečo by si mal vedieť: netuším, ako sa tento príbeh skončí. Prijali ma síce do letného tábora akadémie, ale vôbec neviem, či budem taký dobrý, aby ma vzali do mládežníckeho tímu a nechali si ma tam natrvalo.

Netuším ani, či vďaka peniazom, ktoré zarábajú mladí profi hráči, dokážem zabrániť banke, aby nám vzala dom. Asi by som to nemal vôbec spomínať, dokonca ani v tomto denníku, ale tak to skrátka je. No nič. Keď sa dozviem, ako to celé dopadne, poviem ti to. Sľubujem. No najskôr ťa musím trochu zasvätiť.

Všetko sa to začalo na jar, v jedno super futbalové ráno. Jasná modrá obloha, svieži vánok, rosa na tráve a pocit, že tento deň bude trvať večne. Tak čo, ideme na to?

Denníkový záznam #1

Som gólová mašina

Zápas sa blížil ku koncu. Prehrávali sme 3 : 2 s jedným z najlepších tímov v Ohiu – Columbus Tigers. Skutočná elita. Trénujú štyrikrát do týždňa a pri výjazdoch spávajú v drahých hoteloch. Chceli ma medzi seba, ale oco nemal peniaze na členské ani čas voziť ma na toľko tréningov. Neprekážalo mi to, tí chalani boli aj tak len banda bohatých namyslencov.

„Posledná minúta! Vzchopte sa!“

To kričal náš tréner. Je to pohodový týpek, ale o futbale toho veľa nevie. Jeho srdcovka je basketbal a nás začal trénovať hlavne preto, lebo tu hrá aj jeho decko. Stále nám kázal hrať zónu, pressing na celé ihrisko a podobné basketbalové pojmy. Zrejme ani nikdy nehral Fifu na playstatione.

Pred pár minútami som dal svoj druhý gól dňa a znížil vedenie Tigers o jeden gól. Celý život hrám ako útočník, pretože, no, som gólová mašina. V lige to síce nikto nepočítal, ale podľa mňa som mal dvakrát alebo

trikrát viac gólov než hocikto iný, a to som len nedávno oslávil dvanáste narodeniny. Dokonca som ani nemal byť v tejto lige. Nebol som žiadny obor, ktorý by si už musel holiť chlpy na hrudi. Bol som jeden z najmenších hráčov, štíhly a ohybný ako prútik. Zato som mal zákernú strelu, kreatívne prihrávky a triky, z ktorých by internet vybuchol.

Všetci rodičia nás povzbudzovali, akoby išlo o Svetový pohár a Amerika hrala vo finále. Teda, všetci okrem mojich. Kým tu ešte bola mama, tiež nás chodievala povzbudzovať. Bolo mi to trochu trápne, ale zároveň ma to úprimne tešilo. Naopak, oco stál na kraji ihriska so založenými rukami. Ako vždy. Vysoký, silný, bledý, s hustými ryšavými vlasmi a rukami veľkými ako bejzbalové rukavice. Na strednej bol hviezdou amerického futbalu. Prihováral sa mu akýsi plešatý chlapík v dlhom vlnenom kabáte s gombíkmi, ktorého som nikdy nevidel. Oco si ho ani nevšimol.

Viem, že sa rád pozerá, ako hrám, ale nikdy mi k tomu veľa nepovie. Taký skrátka je. Odkedy mama zomrela, stále maká, aby zaplatil účty, a má toho vyše hlavy.

Ups. Pohľad na oca mi pokazil zákrok. Billy Hood, náš ľavý obranca, zastavil ich útočníka a kopol loptu dopredu, len tak do prázdna, a Tigers ju získali späť. Billy je rýchly, silný a dobrý obranca, ale aj susedove psy hrajú lepšie.

Čoskoro som dostal ďalšiu šancu. Loptu si kopali tam a späť v strede poľa a mne sa ju podarilo zachytiť. Vytvoril som si priestor ľahom dozadu a chvíľu som sa rozhliadal, čo by som mohol spraviť.

Bol som v strede poľa. Medzi mnou a bránou stálo tak veľa obrancov, že by som to sám nedal.

Prihral som nášmu stredopoliarovi Dennisovi a potom som sa rozbehol. „Späť ku mne!“ zakričal som.

Dennis to okamžite pochopil a odpálil loptu dopredu. Dobehol som ju pri pokutovom území. Keď sa ma niekto snažil obrať o loptu, strihol som to doprava a predribloval okolo neho.

Dvaja obrancovia stáli medzi mnou a bránou. Zaváhal som a rozmýšľal, či sa do nich pustím. Za normálnych okolností by som dvakrát neváhal, ale Tigers boli nabití veľkými, rýchlymi a šikovnými hráčmi. Dochádzal nám čas a prehrávali sme o gól, tak som sa rozhodol ísť do toho. Naznačil som prihrávku doľava. Prvý obranca sa dal nachytať. Strihol som to doprava, rýchla dvojitá finta, a prešiel som popri ňom, ako by sa ani nehýbal. Teraz som musel zvládnuť Ronnieho Lewisa, ich stredného obrancu, najlepšieho hráča a asi najlepšieho stredného obrancu v celom štáte. Bol aspoň dvakrát vyšší než ja, na tvári mu už rástli fúzy a vyzeral skôr na osemnásť.

Rútil sa rovno na mňa. Nemohol som len obhodiť loptu okolo neho a rozbehnúť sa, bol príliš rýchly. Manévroval som s loptou, naznačoval pohyb raz na jednu,

raz na druhú stranu, no stále sa na mňa lepil. Ak by som ho rýchlo neobišiel, ostatní obrancovia by ma zablokovali, a tak som sa rozhodol skúsiť nový trik.

Predstieral som, že sa bojím, a otočil sa mu chrbtom, ako keby som len bránil loptu a čakal na pomoc. On sa mi prilepil na chrbát a pokúšal sa ma zastrašiť. Presne to som chcel. Len čo sa dostal dostatočne blízko, špičkou nohy som potiahol loptu dozadu, rovno medzi jeho mohutné laby, a otočil sa okolo neho. Práve som mu dal jasle dozadu!

Zobral som loptu a predom mnou sa zjavila prázdna brána. Len čo som sa chystal na strelu, Ronnie ma zozadu podrazil a zletel som tvárou rovno do trávy.

Bola to veľmi špinavá hra. Z lakťov aj kolien mi tiekla krv, no bolesť som si nevšímal. Keď rozhodca odpískal, zodvihol som sa. Mohol som zostať ležať, ale nechcel som, aby si niekto myslel, že so mnou môže robiť, čo chce.

Rozhodca pribehol a zdvihol ruku. Ronnie dostal červenú kartu za faul v pokutovom území. Mali sme kopať penaltu.

Všetci rodičia sa znovu rozkričali. Pozrel som sa na otca, nepohol sa, ale tvár sa mu triasla. Netuším prečo, ale ten plešatý pán vedľa neho na mňa zvedavo cival, akoby som bol zviera v zoo.

„Leo, kopneš to ty!“ zakričal tréner. „Je to posledná akcia zápasu!“

Podišiel som k značke penalty a položil loptu na rovný kus trávniku bez kameňov. Ak trafím, vyrovnáme a zápas pôjde do predĺženia. Aj keď išlo len o priateľský zápas proti Tigers, pretože naši tréneri sa poznajú, pre nás to znamenalo omnoho viac. A dosiahol by som hetrik.

Brankár stepoval sem a tam, tleskal ako profesionál. Cúvol som o pár krokov. Penalty sú jednoduché. Stačí vystreliť vysoko do rohu. Darí sa mi to neustále.

Moji spoluhráči ma poklepali po chrbte a vrátili sa do stredu poľa. Keď rodičia stíchli, bolo počuť vtáky v stromoch a autá na ulici pri mestskom parku. Zhlboka som sa nadýchol a nasal sladkú vôňu pokosenej trávy.

Rozhodca odpískal. Brankár sa prestal hýbať a do široka rozťahol ruky. Rozbehol som sa rovno k lopte. V poslednej chvíli som sa naklonil doľava a z celej sily vystrelil do pravého horného rohu.

Bolo to super. To príjemné plesnutie, keď noha trafi loptu presne tak, ako má. Brankár nemal šancu. Usmial som sa. V tej chvíli som bol presvedčený, že dám gól a zápas sa vyrovná. O zlomok sekundy nato však lopta trafila žrd' a potichu sa prekotúľala ponad bránu.

Rozhodca trikrát dlho a intenzívne zapískal.

Koniec, prehrali sme.

Denníkový záznam #2

Šokujúca návšteva

Bývali sme asi kilometer od futbalového ihriska. Po zápasoch mi oco vždy dovolil sedieť vpredu vedľa neho v našom starom Ford Rangeri. Mal rád svoje auto, ale nikdy ho neumýval a smrdelo ako špinavé ponožky. Na palubnej doske mal maminu fotku a na stredovej konzole sa hromadili staré rockové cédečky. Presne tak, otcovo auto je také staré, že má ešte CD prehrávač.

Moja malá sestra Genevieve sedela vzadu a pospevovala si nejakú pesničku z disneyovky. Cestou domov som popíjal Gatorade a chrúmal čokoládovú granolovú tyčinku a neustále myslel na tú nevydarenú penaltu. Premýšľal som, kde som spravil chybu. Občas som to robil, aby som to druhýkrát nezopakoval.

„Nemôžem uveriť, že som nám pokazil celý zápas,“ povedal som.

Oco stíšil pesničku od Brucea Springsteena, ktorý mal podľa mňa asi sto rokov a znel ako dve mačky, ktoré sa mlátia v škatuli so štrkom.

„Leo, o čom to hovoríš?“

„No... o tej penalte.“

„Nedal si náhodou dva góly?“

„Hej, ale ten najdôležitejší som pohnojil.“

„Keby si nedal tie zvyšné góly, nedotiahli by ste to ani na remízu. A aj tak si si ten zápas užil, nie?“

„Hej, ale...“

„Žiadne ale, synak. Nerieš výhru ani prehru. Hraj naplno a užívaj si to. Na ničom inom nezáleží.“

Oco to vôbec nechápal. Jasné, vedel som, že výhra nie je všetko, lenže ja jednoducho neznášam prehru. Mám to tak odjakživa.

A keď už nad tým tak premýšľam, oco nerozumel mnohým veciam. Hlavne, keď som mal problémy v škole. To však bolo v pohode, lebo som vedel, že nás má rád. Maká, aby mal z čoho zaplatiť účty, aby sme mali čo jesť a všetko, čo potrebujeme. O futbale nevedel absolútne nič. Pozeral iba americký futbal a bejzbal, a dodnes nemá šajnu, čo je to ofsajd, hoci som mu to vysvetľoval asi stokrát. No aj tak, keď nemohol prísť na zápas, nebolo to skrátka ono.

Genevieve sa ozvala zo zadného sedadla. „Kto bol ten ujo s čudným prízvukom?“

Ginny mala šesť rokov a odmietala nosiť čokoľvek, čo nemalo motív jednorožca alebo princeznej. Jedla len hamburgery, cestoviny so syrom a špagety s mäsovými guľkami a mala ešte horší hudobný vkus než oco. Moja mama bola učiteľka hudby na strednej škole

a naučila ma všetko o dobrej hudbe. *Ja som vedel, čo je to dobrá hudba.*

„Taký jeden Angličan, prišiel na návštevu k sestre,“ poznamenal otec. „Býva v Columbuse s rodinou a jej syn hrá za Tigers.“

„Kto to bol?“ spýtala sa Ginny.

„Jeden pán z Anglicka. To je krajina v Európe, ktorá je oveľa staršia než naša. Majú kráľovnú a kedysi sem odtiaľ prišli pútnici...“

„Oni majú *kráľovnú*?“ zapišťala Ginny.

„Tam sa hrá Premier League,“ podotkol som a siahol po balíčku syrových krekerov Cheez-It, „najlepšia futbalová liga na svete.“

„Naozaj?“ spýtal sa otec hlasom, ktorý používal, keď v skutočnosti nepočúval. Zvlášť vtedy, keď som začal hovoriť o videohrách a profesionálnom futbale.

„No, v španielskej lige je Barcelona,“ pokračoval som. „PSG, Juventus a Bayern Mníchov sú v iných ligách a tiež sú to top tímy. Ale Premier League je najlepšia.“

„Ako sa volá kráľovná?“

„Neviem, zlatko,“ povedal otec. „Myslím, že Alžbeta.“

Naše mesto bolo veľké asi ako kinosála. Oco hovoril, že tu žije dvadsaťtisíc ľudí, ale poviem ti, nikdy tu nebolo čo robiť. Človek mal pocit, akoby bol v kine v utorok poobede, keď sú všetci v škole.

Mne to neprekážalo, svoju budúcnosť som mal totiž do bodky naplánovanú. Len čo vyrastiem, pripojím sa k profesionálnemu futbalovému tímu, aby som mohol

cestovať po svete a robiť presne to, čo chcem: celý deň hrať futbal a celú noc drviť videohry. S kamošmi by sme bývali v byte v nejakom veľkom meste a jedli by sme, čo by sme chceli.

Zatiaľ sme bývali v štvrti, ktorá bola ako všetky ostatné. Malé domy so sivým obkladom, postavené veľmi blízko seba. Náš dom som mal napriek tomu rád. Žil som v ňom celý život a bál som sa, že tam nebudeme môcť zostať. Kým mama ešte žila, naša rodina mala dobré pracovné benefity. Netušil som, čo to presne znamená, ale vedel som, že máme zdravotné poisťenie, ak by sme museli ísť k lekárovi. Otec bol tesár, ale pracoval na vlastnú päsť, takže nie vždy mal dosť práce. Počul som ho, ako sa s tetou Janice baví o tom, že nemá dosť peňazí na lekára ani na účty za dom. Bál som sa, že ak sa to nezlepší, budeme sa musieť presťahovať do nejakého bytu.

Keď sme prišli domov, prezliekol som sa a nakímil Messiho. Už som spomínal, že zbožňujem plazy? Hlavne tie jedovaté alebo toxické. A nie, nie je to to isté. Jedovaté znamená, že zviera ťa pichne alebo uhryzne a vpustí do teba jed. Toxická látka sa podľa vedcov dostáva do tela skôr *pasívne* – vdýchneš ju, zješ alebo sa ti vstrebe cez kožu. Skrátka útok (jed) verzus obrana (toxická látka).

Veľmi by som chcel pralesničku, ale oco povedal, že sú príliš drahé a nebezpečné. Hovoril som mu, že v zajatí nie sú jedovaté, aj keď vedci ani sami presne

nevedia prečo. Myslia si, že to súvisí s tým, čo konzumujú vo svojom prirodzenom prostredí. Lenže oco podľa mňa neverí mne a ani vedcom.

Vyzliekol som si futbalový dres a pustil si Fifu na playstatione. Sestra tancovala vo svojej izbe a oco sa motal v kôlni. Zastavil sa u nás kamarát Carlos. Po obede sme vybehli do parku zahrať si futbal s kamošmi. Keď som sa vrátil domov, ešte som si na dvore trénoval pár trikov s loptou, až kým sa nezotmelo.

Hej. Hrával som futbal naozaj často.

Nešlo len o to, že som ho zbožňoval a že som v ňom bol dobrý. S loptou pri nohách som nemusel myslieť na problémy v škole, trápiť sa kvôli ocovi a peniazom alebo rozmýšľať nad tým, prečo mama zomrela v takom mladom veku.

Jednoducho som hral.

„Leo!“ sestra vystrčila hlavu cez sieťové dvere. „Máš ísť dnu.“

„Prečo?“

„Nieкто sa chce s tebou rozprávať.“

„Kto?“

„Ten ujo z Anglicka.“

„Čo chce?“

„Neviem. Myslíš, že sa pozná s kráľovnou?“

„Ginny, *on nepozná* kráľovnú. Kráľovné a králi sa nerozprávajú s obyčajnými ľuďmi.“ Už bola takmer tma, skúšal som novú fintu a nechcelo sa mi ísť dovnútra. „O chvíľu prídem.“

„Oco povedal, že máš ísť hneď.“

„Drž hubu, Ginny.“

„Oco vraví, že sa nemá hovoriť *drž hubu*.“

Zamračila sa a zmizla v dome. Odignoroval som ju. O chvíľu vyšiel otec a za ním ten plešatý chlapík, ktorého som videl na zápase. Nohavice mal pri členkoch príliš obtiahnuté a mal na sebe ten istý vlnený kabát. Vyzeral unavene, pod očami sa mu vynímali tmavé kruhy a cez plece mal prehodenú koženú tašku, ktorá vyzerala ako kabelka. Bol asi taký vysoký ako môj oco, ale oveľa chudší a ešte bledší. Mama bola drobná a chudá ako ja. Všetci vraveli, že sa podobáme. Moje vlasy sú špinavé blond, ale pleť mám svetlejšiu, ako mala mama. Zato kučery som zdedil určite po nej.

Ten Angličan mal dosť prenikavý pohľad a civel na mňa rovnako ako na zápase. Nie strašidelne, skôr... ako keby si ma premeriaval alebo tak.

„Leo,“ povedal oco zvláštnym tónom. „Tento pán by sa s tebou rád zoznámil.“

„Ahoj, Leo,“ pozdravil ma a natiahol ku mne ruku. „Som Philip Niles.“

Pozrel som sa mu do očí, tak ako ma učil oco, podišiel k nemu a podal mu ruku. Nemal taký pevný stisk ako oco a dlaň mal vlhkú ako želatína. „Dobrý,“ odzdravil som.

„Vidím, že trénuješ až do večera. Futbal ťa asi naozaj baví, čo?“

S tým prízvukom znel, akoby ho bolel zub a snažil sa prehltnúť horúci zemiak. „Hej, jasné,“ odvetil som.

Ginny prevrátila oči. „On futbal *zbožňuje*. O ničom inom nehovorí. No dobre... ešte o jaštericiach a videohrách.“

Znova som začal žonglovať s loptou a premýšľal som, čo od nás ten chlapík vlastne chce, ale až tak ma to netrápilo. Možno sa sem len prisťahoval a má dečko v mojom veku. Chvíľu som si nadhadzoval loptu nohami a stehnami, potom som ju vykopol nad hlavu a takto som pokračoval.

Philip a oco ma stále sledovali.

„Ukáž mu nejaký trik,“ poznamenala Ginny.

Zhodil som loptu na ľavú nohu a zachytil som ju na priehlavku. Chvíľku som ju tam držal, aby nespadla. Potom som si ju nadhodil a obtočil okolo nej nohu. Tento trik sa volá „okolo sveta“ a je brutálne ťažký. Teda, kedysi bol brutálne ťažký, teraz ho zvládnem ako nič. Zopakoval som to ešte päťkrát, vykopol loptu nad seba a zachytil ju medzi lopatkami.

„Fíha, veľmi pôsobivé,“ poznamenal Philip. „Kde si sa to všetko naučil?“

Pokrčil som plecami. „No, z videí na nete.“ Keď som predviedol ešte zopár trikov, všimol som si, že sa s ocom na seba zvláštne pozreli.

Už ma to začalo vytáčať. Kto to je? Zase nejaký tréner zo súkromnej školy, ktorý ma chce získať?

„Ginny,“ ozval sa oco, „mohla by si sa ísť hrať na chvíľu dnu?“

Stále znel nejakou divne. Aj to ma začínalo znepokojovať.

„Prečo?“ spýtala sa.

„Len tak, zlatko. Môžeš si niečo pustiť v telke alebo na mobile.“

Ginny vyskočila a vbehla dovnútra, skôr než si to stihol rozmyslieť. Oco s Philipom zostali stáť na verande. Presunuli sa k rozheganému piknikovému stolu na dvore.

„Pod' sem, Leo,“ pokračoval oco.

Už som vedel, že sa deje niečo čudné. Lenže čo by to mohlo mať spoločné so mnou? Zobral som loptu do rúk, prešiel k nim a sadol si oproti.

„Leo, tento pán... Philip... je futbalový skaut z Londýna. Z Londýna v Anglicku.“

Zažmurkal som.

Tak to som teda nečakal.

Oco pokračoval: „V Británii myslia slovom futbal normálny futbal, v Amerike to voláme soccer.“

„Ja viem.“

Philip sa naklonil dopredu a položil ruky na stôl. Tak to robia dospelí, keď chcú povedať niečo veľmi vážne.

„Vieš, kto je to skaut, Leo?“

„Trochu... ale nie presne.“

„Počul si o futbalovom klube Londýnski Draci?“

„Myslíte FC Londýnski Draci?“

„Presne ten.“

„Hej, jasné. Sú v Premier League.“

„Pracujem pre nich ako skaut pre mládež. Mojou prácou je cestovať po svete a hľadať nových hráčov, ktorí by sa mohli hodiť do nášho rozvojového programu.“ Ešte párkrát som zažmurkal. Vlastne som nevedel prestať.

„V Amerike?“

Philip sa pousmial. „Nie tak celkom. Nerobíme tu nábor, nie pre hráčov v tvojom veku. Náhodou som bol v meste u sestry a pozvala ma na zápas svojho syna. Videl som, ako hráš, a musím priznať, že ma to veľmi ohúrilo.“

Dokázal som len zašepkať: „Naozaj?“

„Máš veľký talent, Leo.“

„Ale ja som... je tu veľa väčších a rýchlejších detí.“

Zasmial sa. „Niektorí najlepšie hráči sveta sú tými najmenšími na ihrisku. Maradona mal sotva jeden a pol metra. Messi je maličký. Práve vďaka tomu je tvoj talent ešte zaujímavejší. Podľa toho, čo som dnes videl, si bol jednoznačne najlepším hráčom medzi staršími a silnejšími chlapcami, dokonca aj medzi top hráčmi vo vašom štáte.“

„Columbus Tigers sú jednotka medzi tímami v Ohiu, ktoré cestujú na zápasy,“ poznamenal oco. Prekvapilo ma to. Netušil som, že o tom niečo vie.

„A jeden z najlepších v krajine,“ dodal Philip.

„Aha,“ povedal som. „Naozaj?“

„To všetko viete vyčítať len z jedného zápasu?“ spýtal sa oco Philipa po chvíli.

Philip sa na otca šibalsky usmial. „Vy ste stolár. Viete rozoznať dobré drevo od zlého?“

„Bez mihnutia oka.“

„Futbal je moja práca a som v nej dobrý. Cestujem po svete a hľadám mladých hráčov. Hoci nedokážem zakaždým predpovedať, ako sa ktorý hráč vyvinie, kto bude mať šancu stať sa profesionálom alebo koho vezmú do akadémie, talent dokážem rozoznať.“

Oco prikývol, zatiaľ čo si Philip zapínal sako. Vonku začínalo byť chladno.

„Leo, rozprával som sa s tvojím otcom a trval na tom, aby sme sa ťa na to spýtali spoločne.“

„Na čo?“ letmo som sa pozrel na oca. Naklonil hlavu, aby mi dal najavo, že s tým súhlasí.

Philip pokračoval: „Vieš, že všetky top kluby vrátane Drakov majú mládežnícke akadémie, kde hráčov trénujú a rozvíjajú ich schopnosti?“

„Tak trochu,“ odpovedal som.

„Messi, Iniesta a Xavi Hernández začínali napríklad v barcelonskej mládežníckej akadémii. Veľa hráčov takto začína. Pravdou však je, že väčšina z nich akadémii nikdy nedokončí. Stať sa profesionálnym futbalistom je nesmierne náročné a vyžaduje si to omnoho viac než len talent. Ale akadémie sú ideálnym miestom, kde začať.“

Keď som sa pozrel na oca, mal na tvári hrdý úsmev, ale aj smútok v očiach, ktorému som nerozumel. Možno si prial, aby tu bola mama.

„Draci každý rok v lete organizujú mládežnícky tábor v našom londýnskom tréningovom centre,“ pokračoval Philip. „Každoročne pozývame len pár vybraných hráčov. Tábor trvá mesiac a počas neho rozhodneme, kto získa pozvánku do rozvojového programu pre mládež. Teda do akadémie.“

Sedel som úplne nehybne, ani som sa neodvážil nadýchnuť, a rozmýšľal som, či sa mi to nesníva.

„Myslím si, že máš šancu dostať sa tam, Leo. Tento rok máme v tábore ešte pár voľných miest a prišiel som, aby som ťa k nám pozval.“